

Prædiken til 1. søndag i Advent

ADVENT contra JUL

Overskriften er provokerende. Med vilje stiller jeg det op, som om advent og jul er to forskellige begivenheder, der ikke har noget med hinanden at gøre, som om de er hinandens modsætninger, som om man kun kan holde den ene og ikke også den anden.

Når jeg sætter de to højtider, advent og jul, op som om de er modsætninger, så skyldes det tidens "trend". Ordet "trend" kan gengives med ordet hensigt, en hensigt der ikke lader sig ændre. Og tidens hensigt er tydelig. Det er hensigten at lade julen brede sig ud over adventstiden og overdøve den. Derfor hører man næsten ikke mere ordet advent, undtagen i ordet adventskrans. Derimod møder vi ordet jul alle steder, allerede fra før adventstiden begynder!

Men da vi nu i aften indleder adventstiden og altså ikke er i juletiden, vil jeg sige, hvad adventstiden er. Adventstiden er en forberedelsestid. I den indstiller vi os på nødvendigheden af igen at skulle høre det gamle evangelium om frelseren, der vil blive født. Vi skal i denne lidt mørke tid lade det blive indlysende for os, hvorfor vi trænger til, at der fødes os en frelser. Nødvendigheden fremgår af de stykker fra det gamle og nye testamente, der bruges her i kirken på de fire adventssøndage.

På den første søndag i advent lyder det: "Se min tjener, ved hvem jeg holder fast, min udvalgte, hvem jeg har kær! På ham har jeg lagt min ånd, han skal udbrede ret til folkene!" På den anden søndag i advent lyder det: "... på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen"; på den tredje søndag i advent hedder det, at Johannes Døber skal lære Herrens folk "at kende frelsen i deres synders forladelse"; endelig belærer Johannes på fjerde søndag sine disciple om, at "et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen". Ved at høre disse sætninger om Guds tjener, der vil komme, ved at høre om angst, om syndernes forladelse og om at alt i denne verden er os betroet, lærer vi forudsætningerne for juletiden at kende. Vi hører jo om de forhold, vi skal give os tid til at forstå.

Det er forhold, hvor ordene angst, syndernes forladelse og Guds store gaver skal vise os, hvem vor frelser er. Det er ham, der gør alt nyt ved at lade sin fred lyse over os. Det er forberedelsestidens mening, at vi skal nå til indsigt heri, så julen bliver et nyt tidsafsnit bagefter adventstiden.

Overskriften over disse kristelige betragtninger bør derfor nu hedde: Først advent - så jul!

Adventstiden er dagene, hvor forståelsen af, hvad evangeliet er, skærpes. På tredje søndag i advent forudsiger Zakarias, far til Johannes Døber, at det er ”takket være Guds barmhjertighed, at solopgangen fra det høje vil besøge os for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge”!

Det er denne solopgang, vi venter på at se, når tiden er inde. Det kræver tålmodighed. Vi har så godt et symbol herpå i adventskransen. På den tændes et lys ad gangen, sådan at alle fire lys er tændt på den fjerde søndag. Når så de fire lys har skinnet som små kerter i mørket, så først er det jul. Da er det tiden at synge julesalmer. Inden da gælder det om at synge om håbet til Guds gode vilje. Og håbet har sine ord at udtrykke sig i. De tør med tro forudse dagen, da de øde vange vil blomstre som en rosengård!

De øde vange er et billede på os - os der sidder i mørke og dødens skygge. Når det erkendes, at mørket og dødens skygge er kendsgerninger - og det tager tid - så bliver det indlysende, hvilken glæde Jesu komme er. Hans komme er som et lys, der skinner ind i hjertets nat.

Indlevelse i kristentroen kræver tid og opmærksomhed. Adventstiden er dage til at gøre det i. Når så adventstiden er gået, så synger vi så ligetil om ham, der er vor Herre og frelser. Jeg tænker tit på, hvad de to ord betyder. Vi føler jo, at vi er selvberørende mennesker, der er egen herre i eget hus og skal klare os selv - og dog! Hvem lader sig

ikke gribe af budskabet om barnet i Betlehem som tegnet på Guds kærlighed til os? som forløseren fra angst, og synd og død?

Svaret er nemt: vi har netop i adventstiden indstillet os på, at når tiden er inde, da er Jesus fra Betlehem vor Herre og frelser, og da forstår vi, hvorfor vi uforbeholdent kan synge:

Lovet være du, Jesus Krist!
at du menneske vorden est ...
O, Gud ske lov!

Erik Jakob Petersen, Gelsted

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk